

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **S. K.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 października 2015r.,

zażalenia S. K.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2015r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 7 października 2014r., sygn. II W 283/14,

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skarżący, nie zgadzając się z zaskarżonym zarządzeniem, w zażaleniu przedstawił szereg okoliczności związanych ze sporem o rozgraniczenie nieruchomości stanowiących zarzewie sąsiedzkiego konfliktu. Kwestie te jednak w niniejszym postępowaniu nie mogą mieć żadnego znaczenia i pozostawały poza kognicją Sądu Najwyższego.

Zaskarżone zarządzenie wydane zostało z tego powodu, że S.K. nie uzupełnił braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, to jest nie przedłożył tego pisma procesowego sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego, do której to czynności został zobowiązany prawidłowo mu doręczonym zarządzeniem z dnia 16 lipca 2015r. (k. 55 i k. 60).

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. ustanawia tzw. przymus adwokacki, co oznacza, że pismo nie spełniające tego wymagania formalnego, nie może być przedmiotem

merytorycznej sądowej oceny. Zaskarżone zarządzenie zostało poprzedzone wyznaczeniem obrońcy z urzędu, który po zapoznaniu się z aktami sprawy Sądu Rejonowego w Zambrowie, sygn. II W 283/14, przedstawił szczegółową opinię prawną, wyrażającą stanowisko o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania wykroczeniowego. Fakt, że autora zażalenia z tym stanowiskiem się nie zgadza, nie zmienia istoty rzeczy, iż wniosek o wznowienie postępowania, spełniający dyspozycję art. 545 § 2 k.p.k. wniesiony nie został. Po wezwaniu do usunięcia tego braku, skarżący złożył kolejny wniosek, powtarzający dotychczasowe twierdzenia. W konsekwencji, skarżący został wezwany do zrealizowania powyższego wymogu formalnego, czego bezspornie nie uczynił, a co implikowało wydanie zaskarżonego zarządzenia.

Złożenie wniosku o wyznaczenie kolejnego obrońcy z urzędu było oczywiście bezpodstawne, jako że wnioskodawca nie może oczekiwać wyznaczania kolejnych obrońców, którzy być może zajmą odmienne stanowisko od dotychczasowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 września 2008 r., II KZ 43/08).

Instancyjna kontrola procedowania poprzedzającego wydanie zaskarżonego zarządzenia nie wykazała uchybień uzasadniających inne rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego niż utrzymanie go w mocy.